

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 704/05
23.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Рашића, председника већа, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела примања мита из члана 254. став 2. КЗ РС, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу К.бр.71/04 од 19.01.2005. године, након одржане јавне седници већа у смислу члана 375. ЗКП-а, донео је дана 23.02.2006. године,

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Пожаревцу К.бр.71/04 од 19.01.2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Пожаревцу К.бр.71/04 од 19.01.2005. године, оптужени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела примања мита из члана 254. став 2. КЗ РС, па га је суд применом наведеног законског прописа и одредби чланова 3, 5, 33, 38, 41, 42, 43. и 50. ОКЗ-а осудио на казну затвора у трајању од осам месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 04.08. до 26.08.2004. године.

На основу члана 60. и 69. ОКЗ-а, те члана 254. став 5. КЗ РС, према оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела – 250 еура и то у апоенима две новчанице у апоенима од 100 еура, серијских бројева ХОО823476782, ХО3644884244, и једна новчаница у апоену од 50 еура серијског броја ХОО419316824.

Оптужени је обавезан да плати све трошкове кривичног поступка, колико исти по трошковнику суда буду износили, о чему ће председник већа донети посебно решење, као и да на име судског паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог адвокат АБ, из свих законских разлога, са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду и оптуженог ослободи. Бранилац је захтевао да буде позван на седницу већа.

Републички јавни тужилац је дописом Ктж.бр.845/05 од 25.04.2005. године, предложио да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог и да првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у присуству браниоца оптуженог адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, па пошто је у свему поступљено у смислу члана 375. ЗКП-а, Врховни суд је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је по службеној дужности испитао у смислу члана 380. ЗКП-а и жалбом, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалба је неоснована.

Побијаном пресудом, као и поступком који је претходио доношењу исте нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је њоме повређен кривични закон на штету оптуженог, на које повреде Врховни суд као другостепени поводом жалбе у смислу члана 380. ЗКП-а, пази по службеној дужности.

Следствено томе, неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка.

Наиме, не могу се прихватити наводи из жалбе браниоца оптуженог да је првостепени суд између осталог као доказ ценио фотодокументацију у списима предмета од 05.08. до 30.07.2004. године и на њој засновао пресуду, при чему је према жалбеним наводима полиција злоупотребила одредбе ЗКП-а за недозвољено снимање оптуженог, као и да првостепени суд није објаснио зашто је било неопходно да се претресање оптуженог изврши без наредбе истражног судије. Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да је наведена фотодокументација Ку.17/04 од 05.08. до 30.07.2004. године, у целости валидна, обзиром да је сачињена и издата од стране овлашћених службених лица и установа у границама њихових законских овлашћења и по свим правилима њихове струке и по одредбама ЗКП-а, обзиром да је претрес лица – оптуженог извршен сходно члану 81. став 5. ЗКП-а, којима је прописано да овлашћена службена лица СУП-а могу без наредбе о претресању, без сведока спровести претресање лица приликом лишења слободе, ако постоји сумња да ће одбацити, сакрити или уништити предмете које треба од њега одузети као доказ у кривичном поступку, правилно налазећи да је то у конкретном случају било и неопходно, те да самим тим фотодокументација чини саставни део записника о претресању лица и потврде о привременом одузимању предмета од лица, правилно налазећи да није саставни део праћења и видео снимака оптуженог.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца оптуженог се у суштини оспорава оцена доказа изведених од стране првостепеног суда и понављају наводи одбране оптуженог.

Врховни суд налази да се неосновано жалбом побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а обзиром да је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде и изнете одбране оптуженог, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, те дошао до несумњивог закључка, да је оптужени као службено лице – судски извршитељ Општинског суда у __ захтевао од ББ новчани поклон у времену и износу као у изреци пресуде, а потом 04.08.2004. године у башти кафића "ВВ" од истог је примио поклон – новац у износу од 250 еура, да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју је морао извршити – да спроведе извршење у предмету И.1071/96, испражњењем и предајом непокретности куће ГГ, ББ, а на основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Пожаревцу П.бр.2083/95 од 26.03.1996. године.

Наведено чињенично стање, по оцени Врховног суда, првостепени суд је на несумњив начин утврдио пре свега на основу исказа сведока ББ, који је недвосмислено и јасно дао целовиту слику критичног догађаја у овој кривичноправној ствари, правилно налазећи да није имао разлога да беспотребно терети оптуженог, а сагласан је и поткрепљен и са писменим доказима у списима предмета – пресудом Окружног суда Пожаревац Кж.ИИ 287/03 од 25.04.2003. године, којим је потврђена пресуда Општинског суда у Пожаревцу П.бр.556/02 – 37 од 13.11.2002. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи уговор о купопродаји закључен између ДД као продавца и ББ као купца, предметне стамбене зграде, на основу пуномоћја од 11.03.2004. године, из ког произилази да је ББ огласио ЋЋ да може у његово име да преузме посед стамбене зграде ГГ, а може и да оглашава и продају стамбене зграде, да нађе купце, а које пуномоћје је оверено 11.03.2004. године у Општинској управи Зрењанин. Осим тога, одлучне чињенице су утврђене и на основу других доказа: купопродајног уговора од 11.01.1993. године, закљученог између продавца ДД кога заступа ЕЕ и ББ, а за износ од 40.000.000,00 динара, на основу решења Општинског суда Пожаревац од 20.10.1997. године, којим је одбијен приговор трећег лица ДД као неоснован и одлучено да је дозвољено извршење према дужницима ЖЖ и ЗЗ, ради исељења из стамбене зграде, затим на основу записника и потврде о претресању стана и других просторија и улажење у стан и друге просторија број 17/04 од 04.08.2004. године, из ког произилази да је извршен претрес у стан оптуженог и да том приликом нису нађени предмети који би могли служити као доказ и да је претрес извршен по свим правилима закона у присуству грађана, држаоца стана, адвоката и да није било никаквих примања на основу записника о претресању лица УБПОК-а број Ку.17/04 од 04.08.2004. године, из ког се утврђује да су радници СУП-а Београд – УБПОК, извршили претрес над лицем

ИИ у присуству грађана и да је претресање извршено без наредбе на основу овлашћења из члана 81. став 5. ЗКП-а, којом приликом су код оптуженог пронађени и одузети предмети 250 еура, да је записник лично потписао оптужени као и присутни грађани, при чему оптужени није имао никакав приговор, те на основу потврде о привременом одузимању предмета на основу фотодокументације из које се утврђује ближи изглед предметних новчаница, и изглед торбице, као и на основу увида у списе предмета И.бр.1071/96.

При томе, је првостепени суд дао јасне и уверљиве разлоге у образложењу своје пресуде зашто није прихватио одбрану оптуженог да је пронађени новац био новац за трошкове поступка, јер је према жалбеним наводима пронађени износ новца оријентационо одговарао висини трошкова који по његовој процени износе 20.000,00 динара, правилно налазећи да је контрадикторна и противуречна осталим изведеним доказима, а пре свега исказу сведока ББ који је био категоричан како у претходном поступку, тако и на главном претресу у тврдњи да је тај новац оптужени тражио од њега да му да лично на руке, и то у дужем временском периоду мењајући висину истог и валуту, и то како би му завршио предмет, а да он оптуженом није дуговао никакав износ на име трошкова поступка, што је утврђено и писменим доказима, који су напред наведени, при чему првостепени суд правилно закључује да је оваква одбрана оптуженог и нелогична, да оптужени прима новац наводно за трошкове кривичног поступка ван суда у страниј валути, а за исто не издаје потврду, нити у списима предмета има било какве опомене нити било ког другог писменог доказа да се од ББ тражи да на име трошкова извршења уплати одређени износ или да исти дугује суду, иако по Закону о извршном поступку све трошкове плаћа дужник. Наиме, првостепени суд је на основу напред наведених писмених доказа на несумњив начин утврдио да ББ није предат кључ од куће и да исти није доведен у посед, као и да не дугује никакав новац суду на име трошкова, нити је обавезан било каквим актом суда да уплати било који износ на име трошкова, већ му је наложено да сам обезбеди простор и радну снагу за смештај ствари, да су сви трошкови поступка суду измирили, да се из списка предмета види да је извршена пленидба ствари од стране дужника за измирење трошкова, што значи да су трошкови наплаћивани од дужника, а не од повериоца, како се то неосновано наводи у жалби, а како је то неосновано истицао оптужени током поступка, а да је поверилац ББ измирио дуговања која су од њега тражена, што потврђују уплатнице.

Према томе, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, а да се жалбом браниоца оптуженог само понављају наводи одбране оптуженог, које је првостепени суд правилно ценио како је то напред наведено, и у истој се не наводе нове чињенице, нити нови докази, који би закључак првостепеног суда довели у сумњу. При томе првостепени суд је ценио и остале наводе из жалбе браниоца оптуженог који се односе на чињенично стање, али је нашао да исти нису од утицаја на правилност закључивања првостепеног суда.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривичноправним радњама оптуженог ИИ стекла сва законска обележја кривичног дела примања мита из члана 254. став 2. КЗ РС, за које га је огласио кривим, па се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда и због повреде кривичног закона. Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени кривично дело извршио са директним умишљајем, јер је у тренутку предузимања напред наведених радњи био свестан да је као службено лице морао извршити - спровести извршење у предмету И.1071/96, без новчаног поклона које је захтевао, па је и поред тога захтевао и примио новчани поклон у износу од 250 еура како би извршио службену радњу коју је морао извршити, изражавајући на тај начин вољу и хтење за наступање забрањене последице, а која је и наступила. При томе првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге зашто није прихватио наводе одбране да то што је оптужени примио новац који је од њега одмах и одузет представља само покушај, а не свршено дело, правилно налазећи да је дело свршено оног момента када је оптужени примио новац, дакле дошао у његово притежање. Поред тога, неосновани су и жалбени наводи да оптужени нема својство службеног лица које може да изврши предметно кривично дело, а обзиром да је оптужени као судски извршитељ Општинског суда у Пожаревцу имао својство службеног лица, те су и у овом делу супротни жалбени наводи оцењени као неосновани.

Врховни суд налази да се неосновано жалбом побија првостепена пресуда и у делу одлуке о казни.

Наиме, казна затвора у трајању од осам месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору као у изреци побијане пресуде, на коју је оптужени осуђен због извршења предметног кривичног дела и по налажењу Врховног суда у складу је са тежином учињеног дела, степеном друштвене опасности кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог као учиниоца, као и са осталим релевантним околностима - олакшавајућим на страни оптуженог, које су све правилно утврђене и наведене у образложењу побијане пресуде, и које су, а насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца оптуженог правилно цењене од стране првостепеног суда. Истима је и по налажењу Врховног суда првостепени суд дао адекватан значај, правилно налазећи да имају карактер особито олакшавајућих околности, које оправдавају примену института ублажавања казни - члан 42. и 43. ОКЗ-а.

Стога се са овако одмереном казном, и по налажењу Врховног суда, може остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 33. ОКЗ-а, па се не могу прихватити жалбени наводи да је првостепени суд дао премали значај олакшавајућим околностима и да је изречена казна престога, а тим пре што се у овој жалби не наводе нове чињенице које првостепени суд није ценио приликом одмеравања казне оптуженом, а које би биле од значаја за исту.

Врховни суд налази да се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда и у делу одлуке о мери безбедности, обзиром да је првостепени суд правилном применом законских одредби према оптуженом изрекао меру безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела и то 250 еура у апоенима као у изреци пресуде, те да се стога не могу прихватити жалбени наводи да како су наведене новчанице власништво полиције, па се не могу одузети од оптуженог, а обзиром да су предметне новчанице приликом претресања оптуженог пронађене код оптуженог и уз потврду одузете.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Александра Симић, с.р. Слободан Рашић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи